

Nr 421.

Av herr **Pettersson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition angående lönegradsplaceringen för vissa tjänster, m. m.*

Genom propositionerna nr 107, 241 och 251/1952 har de överenskommelser om lönegradsplacering för statens tjänstemän, som under år 1952 träffats mellan 1949 års tjänsteförteckningskommitté och tjänstemännens huvudorganisationer, underställts 1952 års riksdag. Propositionerna vann riksdagens godkännande, varigenom den ojämförligt största delen av tjänsterna inom statsförvaltningen har lönegradsplacerats redan under år 1952. Återstående tjänster har i huvudsak redovisats i proposition nr 165 till innevarande års riksdag.

Beträffande de i proposition nr 107 anmälda tjänsterna — omkring 135 000 — genomfördes enligt riksdagens bemyndigande de beslutade ändringarna i personalförteckningarna fr. o. m. den 1 juli 1952. I den mån dessa resulterat i en höjning av lönegraden har alltså berörda tjänstemän redan från nämnda datum kommit i åtnjutande av häremot svarande högre löneförmåner.

Av olika administrativa skäl kunde däremot övriga av 1952 års riksdag under dess höstsession beslutade lönegradsplaceringar — avseende närmare 27 000 tjänster — icke genomföras fr. o. m. samma budgetårs ingång. De ändrade personalförteckningarna kom sålunda att gälla först från den 1 januari 1953. Organisationerna hade emellertid under förhandlingarna med tjänsteförteckningskommittén förutsatt, att de förmåner, som kunde följa av en högre lönegradsplacering, skulle tillkomma befattningshavarna oavsett den ordning i vilken kommittén kunde komma att lägga fram sitt utredningsresultat. Departementschefen föreslog också att vederbörande tjänsteman skulle, i det fall tjänsten uppflyttats, enligt i proposition nr 241 angivna särskilda grunder, erhålla de högre förmånerna med tillämpning från den tidpunkt under perioden 1/7—31/12 1952, som tjänsten innehaft eller uppehållits, samt placeras och uppflyttas i löneklass som om han samma tid innehaft tjänsten i den högre lönegraden. Detta blev också riksdagens beslut.

I fråga om det fåtal tjänster*åter — endast cirka 4 700 — som berörs av proposition nr 165/1953, innehåller nämnda proposition intet förslag eller uttalande rörande retroaktiv beräkning i förevarande hänseende.

De motiv, som legat till grund för riksdagens ställningstagande i fråga om retroaktiv verkan i lönehänseende avseende de tjänster, som uppflyttats genom beslut under 1952 års höstsession, synes med fog kunna förebäras

jämväl när det gäller i proposition nr 165 anmälda tjänster. Anledning torde saknas att för dessa senare tillämpa helt andra principer, varigenom berörda befattningshavare ställes i en sämre situation än övriga inom samma förvaltningsområde. Ur rättvisesynpunkt måste det vara ett angeläget statsintresse att samtliga kategorier behandlas på enahanda sätt, oberoende av att ett statens utredningsorgan på grund av olika anledningar nödgats redovisa resultatet av sina överväganden vid skilda tidpunkter.

Med hänvisning till det anförda hemställles,

att riksdagen måtte besluta att i proposition nr 165 berörda lönegradsuppflyttningar ges retroaktiv verkan efter samma principer som gällt de i propositionerna nr 241 och 251/1952 redovisade tjänsterna.

Stockholm den 9 april 1953.

Georg Pettersson.
